

[Tinning]

bjerg Seminarium og Th. Langs Seminarium.«

Nu er det altså Blågård, der skal lukkes, når vi når til den 2. december. Man kan spørge om argumenterne. Dem er der selvfølgelig ikke nogen af – andet end, at den 2. december så det ud, som om det var nemmere at komme igennem med at vende den om, så det var Blågård, der skulle lukkes.

I det næste udkast, vi fik, nemlig fra den 10. december i år, står:

»Der tilbydes Blågård Seminarium 2 ekstra spor under forudsætning af, at det herved fremkomne merforbrug af lærerarbejdskraft hentes blandt statstjenestemændene på Statsseminariet på Emdrupborg.«

Nu er vi nået 8 dage længere hen i forløbet, og nu er det altså Blågård, der alligevel skal have tilbud om to ekstra spor på nogle bestemte betingelser. Man kan spørge, om der er nogen argumenter. Man kan spørge: er det ikke udtryk for sjakren? Jeg vil lade folk selv vurdere. Jeg vil selvfølgelig endnu en gang invitere undervisningsministeren eller andre til at komme med et argument.

Da vi nåede den 10. december, så det altså ud til, at det var nemmere at lave en studehandling, som gik ud på, at Blågård skulle have to ekstra spor på nogle bestemte betingelser.

Vi er nu – som man ved, hvis man læser betænkningen, som er afgivet den 14. december, altså 4 dage senere – nået så vidt, at man har forsøgt at lægge nogle slør hen over, hvad det egentlig er, der foregår. Man siger bare, at nu skal Emdrupborg i al fald nedlægges, og så skal det flyttes over til et nyt seminarium, som engang har været Blågård, og som nu bliver statsseminarium. Hvad det nye seminarium hedder, ved man ikke. Altså en helt fjerde udgave af den handel.

Undervisningsministeren vil sikkert mene, at man stadig væk ikke sjakrer med menneskeskæbner. Jeg kan ikke se, hvad det er, man ellers foretager sig.

I øvrigt vil jeg gerne udtrykke min beklagelse af, at der ikke var nogen – og specielt undervisningsministeren – der forsøgte at forklare mig og andre, der sikkert er interesserede, hvad en fusion er for en dims. Så vidt jeg kunne forstå, var det en særlig form for nedlæggelse, men jeg vil stadig væk godt vide det lidt mere præcist.

Jeg vil godt vende tilbage til de to spørgsmål, jeg stillede i første runde, og som der ikke er kommet svar på. Det er dem, der handler om forliget, som det ligger lige nu. Jeg vil godt lige gentage mit udgangspunkt med hensyn til Blågård og Emdrupborg. Vi fik i går endnu en protestskrivelse, bilag nr. 100 minsandten, hvor man kan læse:

»I København reduceres fire seminarier til to under uacceptable betingelser for såvel studerende, lærere som TAPer.«

Det er en udtalelse, som er vedtaget på et stormøde af lærere, studerende og TAPer på Blågård og på Emdrupborg. Man siger altså fra et stormøde på Blågård og på Emdrupborg, at de betingelser, dette forlig bygger på, finder man klart uacceptable. I denne situation var det, jeg spurgte i første runde: er man parat til den 38. kolbøtte i denne sag? Er man parat til pludselig at opføre sig demokratisk? Jeg erkender, det ville være en kolbøtte, det ville være en kolbøtte af dimensioner, men ikke desto mindre bør man dog gribe chancen, når den er der. Vil man fra et flertals side opføre sig demokratisk? Vil man sige: vi har et tilbud til Blågård, vi går ud med det, vi hører på deres svar, og så tager vi stilling. Vil man det? Der er ikke nogen, der har svaret endnu, og jeg må forstå det sådan, at det, man har tænkt sig her, er simpelt hen at føre den mest beskidte form for revolverpolitik, man kan forestille sig, nemlig at sige til Blågård: nu får I et tilbud. Jeg har hørt, at undervisningsministeren siger – jeg citerer efter hukommelsen: vi ved med næsten 100 pct.s sikkerhed, at tilbuddet er accepteret. Der er to ting, der er værd at tage forbehold over for dér. For det første, at det er noget, undervisningsministeren siger at undervisningsministeren ved. Det skal man altid tage forbehold over for. For det andet, at undervisningsministeren sagde »næsten« 100 pct.s sikkerhed. Ja men tænk nu, om undervisningsministeren havde ret. Så vil det sige, at vi er næsten færdige, det er næsten sådan, at de allerede ude på Blågård har sagt ja tak. Ja men var det så så meget forlangt, at man lod være med at køre tredjehandlingen igennem i morgen, at man gik ud og fik fjernet det »næsten«, at man gik ud på Blågård og sagde: lad os få et ja tak til det her tilbud. Er det så meget forlangt? Hvorfor vil man lave et forlig, når vi rent formelt ikke ved, hvad det handler om? Er det bare,